

Dogodek Literarno popoldne na OŠ Miklavž na Dravskem polju

V torek, 25. 2. 2025, se je na naši šoli – OŠ Miklavž na Dravskem polju – v sklopu dogodkov ob 50-letnici šole odvil dogodek Literarno popoldne, ki je kamenček v mozaiku dogodkov, s katerimi obeležujemo petdeseto obletnico šole – šole, ki ima svoj danes, jutri in preteklost.

Z navdušenjem smo prisluhnili avtorskim pesmim učencev in instrumentalnim nastopom (na klavirju in v duetu flavt) glasbeno nadarjenih učencev, ki so tako z glasbo dopolnili misli in občutja naših mladih nadobudnih pesnikov. Poskrbeli pa smo tudi za kakšno presenečenje.

Uvodoma smo prisluhnili nastopu **Laure Borko** in **Leva Borka**. Laura iz 2. c nam je zaigrala pesmi Valček in Žabice, obe iz učbenika za 1. razred klavirja, katerega avtor je James Bastien, njen brat Lev iz 5. c pa pesem Juggler skladatelja Williama Gillocka.

Nika Dravec in Gal Draškovič iz 7. c v
voditeljski vlogi dogodka.

Vedoželjni

Mi smo šolarji
miklavške šole,
vsi vsako jutro pred vrati
čakamo na učenost.

Vsak dan ob isti uri
šolski zvonec zazvoni,
polni z novimi smo mislimi,
stiskamo se v klopi.

Že tovarišica v razred pride,
mi jo spremljamo z očmi,
že požiramo besede
kakor vrabčki drobtinice.

Tu predmeti se vrstijo
kakor filmski trak,
mi pa čakamo v klopi,
če bo vprašan kdo od nas.

Že vrstijo se ocene,
vse od ena tja do pet,
takrat vsi spoznamo,
da nam manjka učenost.

Mi smo šolarji,
Bogdan Tušek naš je vzor,
vsak dan po isti poti
hodimo po učenost.

Leonida, 3. c, šol. leto 1981/82, Misli mladih

*Jure Šerbinek, 5. c, je s pesmijo Vedoželjni nadvse
prisrčno presenetil svojo mamo.*

Juretova mama in naša učiteljica zgodovine Leonida Gavez Šerbinek, druga po vrsti z leve, je bila zelo ganjena ob presenečenju – namreč ni vedela, da bo njen Jure zrecitiral njeno pesem.

Življenje

Življenje je roža.
Spomladi zacveti,
jeseni pa izgine v kraje,
kjer ni sonca, ne luči.
Enako je z življenjem:
ob rojstvu zaživi,
ob smrti pa izgine
za oblake večnosti.
Tudi spomini so
del življenja –
kjer ni spominov,
ne občutiš življenja,
temveč trpljenje.

Mateja Pleteršek, 7. c, šol. leto 1995/96, MIK

Gašper Pleteršek Črnko, 9. c, je s pesmijo Življenje prav tako prisrčno presenetil svojo mamo.

OTROK – NEPOPISAN LIST

Ko se otrok rodi,
se ga v zibko položi,
nič ne ve, nič ne vidi,
takrat je kot nepopisan list.

Čez čas mamico vidi,
se nauči hoditi,
pa tudi govoriti,
ta list dobi že prve povedi.

Nato pa pride v vrtec,
se grdih besed nauči,
se napišejo malo grše povedi.
V šoli pa naredijo mir in red,
tam druge otroke spoznava,
ki vsak s svojo zgodbo prihaja.

Ko pa ta otrok odraste,
takrat ni več prazen list,
takrat je že kar cel spis.

Maj Kolar, 8. c

SEM OCEAN

Sem ocean, neskončen modri kralj,
dom skrivnostnih bitij, in neizmernih dalj.
Od drobnih planktonov do kitov mogočnih,
v meni se skriva življenje v vseh oblikah mogočih.

Dajem vam zrak, ki ga dihate vsak dan,
uravnavam podnebje, sem vaš zvest spremljevalec morskih potepanj
in lovilec morskih znanj in sanj.

Sem srce planeta, ki bije v ritmu valov,
a vaša brezbrižnost me sili k bolečini in dela tok moj negotov.

Plastika me od znotraj duši kot strup, ki v žilah kroži,
in vašo prihodnost ogrozi.

Hrup vaših strojev kot oglušljiv krik v tišini zveni,
moji prebivalci trpijo, njihovi glasovi so žalostni.

Zdaj je že skrajni čas, da poslušate, da slišite moj bolesten klic,
potrebujem vašo pomoč, da se izognem brezdanjemu prepadu brzic.

Prevzemite odgovornost, preden bo prepozno za vse,
saj brez mene, brez oceanov, življenje mine in potone v temne čase.

Lana Mirt, 9. b

PESEM

Lahko da pišeš pesem,
ko si resen.

Lahko da pišeš pesem,
ko si žalosten in nesrečen.

Lahko da pišeš pesem,
ko si vesel ali pa presrečen
in si znorel.

Toda, kaj v bistvu je pesem?
Kaj jo sestavlja
in kaj to pomeni?
Ali so v njej vključeni
tudi frazemi?

Vsak drugačne pesmi piše,
včasih kdo tudi kaj nariše.
A nikoli ne veš,
kaj lahko od njih pričakuješ,
saj v vsaki nekam drugam odpotuješ.

Selina Pajić, 7. c

SVET BREZ KNJIG

V svetu brez knjig
bi ljudje mislili,
da bi bilo vse enako,
kot je v svetu s knjigami.
Ampak, to ni res!

Svet brez knjig bi bil taki:
nihče ne bi znal brati,
ne bi znali pisati,
nihče ne bi vedel novic,
čisto nič ne bi znali.

Zato smo srečni,
da je svet s knjigami obdan
in brž pojdimo knjige brat,
kakor hitro se le da.

Rok Barbarič, 7. c

KO SPOMINI ZADIŠIJO

Ko spomini zadišijo,
sledi v preteklosti pustijo,
čas vztrajno briše hladne zime,
a pušča nam prijetne spomine.

Spomnimo se srečnih dni,
izbrišemo vse, kar nas teži.
Vse, kar je, bo nekoč minilo,
zrcalo časa – kot bi se razbilo.

So spomini na oddaljeno pomlad,
ko fant je k dekletu hodil vasovat.
Sedaj sta srečno poročena,
pomlad ne vrne se nobena.

Otroci in vnuki sprašujejo, kako je takrat bilo,
zapomnijo si kakšno zgodbico.
A včasih spomini zopet oživijo,
kot iskre ognjemeta na nebu zažarijo.

Ajda Kolar, 6. b

NOČNO NEBO

Stara zvezda po nebu se podi,
a včasih tudi čudežno za hip postoji.
Podnevi jo sonce prav hitro spodi,
ponoči pa skrivnostno nazaj se pripodi.

Luna po nebu zvezd se giblje,
potiho temen prikaže se oblak
in naredi popoln mrak.

Ponoči na nebu ne vemo,
kaj se skrivnostno dogaja,
saj takrat neumorno nas sanje lovijo,
a če se zjutraj zelo hitro zbudimo,
pa vendar delček skrivnostnega neba ulovimo.

Liam Urošević, 6. a

SVET

Na svetu je veliko ljudi
različnih narodnosti,
vsak ima svoje poti.

Pri nekaterih so lažje,
pri nekaterih so težje,
a vse je treba prehoditi,
če želiš do konca priti.

Vsak lahko doseže, kaj želi,
a je treba tudi nekaj narediti,
ampak vsak človek mora enkrat oditi.

Tako že milijone let živimo,
se rodimo in zaspimo,
za vedno se poslovimo.

Nika Mihalič, 6. a

ŠOLSKO ZNANJE

Nekoč so črke: velike in male,
pisane in tiskane na papirju stale,
tvorile besede, se režale, skakale,
pele in se igrale.

Tu so še številke: velike in male,
skupaj so tvorile uganke neznane.
Prva in druga tvorili sta tretjo,
skupaj računale množično so spletko.

To je zadeva, ki v šoli se uči,
brati in računati znajo že vsi.
Zdaj pa še ti nauči se to lepo,
besedno pesmico.

Una Stojanović, 7. c

Tudi učenke 5. c so pripravile nastop.

Julija Kirijakopolus se nam je na klavirju predstavila s pesmijo Barcarolla,

NAŠA LEPA ŠOLA

Vse najboljše šola Miklavž na Dravskem polju,
bodi vse, kar si želiš,
bodi sonce, ki žari in rada imej ljudi. /.../

Vse norčije se zgodijo
in dolgčas prehitijo.
Ker ti za nas najboljša šola si,
brez tebe ne bi zmogli mi. /.../

Lana Figeek pa s pesmijo Zemlja pleše.

Ema Fras in Luna Lamot Dedić z lastnim besedilom Naša lepa šola.

Sledil je nastop naših učenk, ki obiskujejo glasbeno šolo Crescendo, ki jo z izjemno predanostjo in ljubeznijo vodi magistra Simona Koser Šavora, multiinštrumentalistka, tonska mojstrica, vokalistka, scenaristka in še in še bi lahko naštevali. Magistri Simoni Koser Šavora se na tem mestu zahvaljujemo, da že dolga leta nesebično pripravlja svoje/naše učence tudi za naše šolske nastope. Srčno hvala.

Pod njenim okriljem so tokrat nastopile: na klavirju Neža Neischa Škrabl iz 9. c s skladbo Ekoseza Ludwiga van Beethovna,
Lora Karakaš Korošec iz 8. a s skladbo Kaj nam pa morejo skladatelja Josipa Pavčiča,
sestri Eva in Živa Žitnik, ki sta učenki 6. b in 9. a, pa sta zaigrali v duetu flavt ljudsko skladbo Pastirče mlado.

Neža Neischa Škrabl: Ekoseza

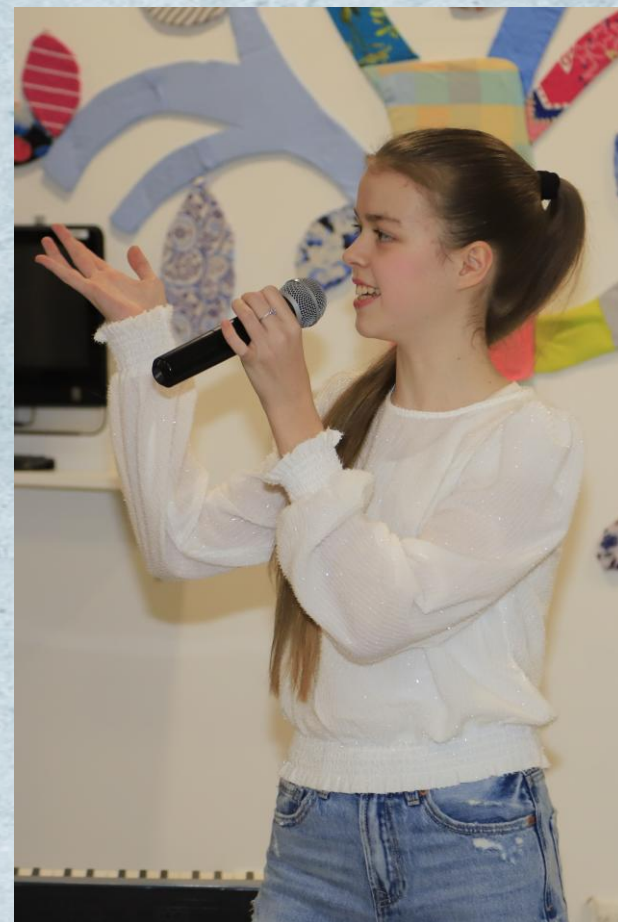
Lora Karakaš Korošec: Kaj nam pa morejo

sestri Eva in Živa Žitnik: Pastirče mlado

Naša osmošolka Eva Brumen Košar, ki stopa po velikih glasbenih odrih in ki ji je Marjetka Vovk namenila zlati gumb ter ji tako zagotovila vstopnico prve finalistke v oddaji Slovenija ima talent 2024, se je predstavila s svojo avtorsko pesmijo **Pokaži mi tvojo dlan.**

MOJ VZOR

Ko takole razmišljam in premišljujem,
kdo je moj vzor
ter komu odgovor sploh dolgujem,
kaj kmalu ugotovim,
da odgovor pred nosom zadržujem.

Za vzor imam ljudi,
ki drugačni so kot vsi,
ki jih ni strah izraziti svojega mnenja
ali živeti svojega življenja.

Ki velikih dejanj ne delajo
le zaradi želje drugih
ali mnenj ljudi tujih,
temveč zaradi svojih čutenj in želja,
ki delajo njihovo življenje edinstveno.

Nika Dravec, 7. c

PESEM O GORAH

Kako rad bi slišal to pesem,
kako naj pridem do tja?
Kakšna je ta melodija,
ali je to bolj simfonija?

Zdaj vem, vem,
to je šum vetra
in petje ptic.
Ta melodija se nežno dotakne tvojih lic.

Zelo rad bi vam jo pokazal,
a ne morem.
Ta melodija v moji domišljiji obstaja
in sedaj na papirju nastaja.

Gal Draškovič, 7. c

MOJ VZORNIK

Moj vzornik ni zvezda,
ki žari v noči.
Ni slaven, bogat,
ne hodi v zlati kočī.

Ni na naslovnicaḥ,
ne govori o moči,
a vsak dan pomaga živeti.

Moj vzornik je človek preprost,
a velik,
vsak dan opravi delo,
če je hrib strm in velik.

Vzornik je lahko kdor koli,
lahko je tudi poštar,
ki vsak dan ti časopis prinaša.

Tudi sam si si lahko vzornik.

Jure Smiljan, 6. b

MOJ BRAT IN JAZ

Rad imam svojega brata,
čeprav mi včasih nagaja,
skupaj sva najboljša prijatelja,
že odkar sva prišla na svet.

Mama naju ima enako rada,
toda do njega je včasih bolj igriva.
Nimam sestre in je ne rabim,
saj dva 'vraga' pri hiši sva čisto dovolj.

Z bratom se zelo rada zabavava,
včasih pa tudi kakšno ušpičiva.
Mama naju velikokrat skrega,
a si krivde ne podtikava.
in sva si zares bratsko dobra.

Val Kovačič, 9. a

MAMINA TOPLINA

Mama draga, si kot sonce zjutraj,
tvoja toplota preseže vsak oblak.
Tvoj nasmeh kot pomladni vetrič zadiši,
tvoja ljubezen me vedno osreči.

Ko pot je težka in ko težek je korak,
ti nežno me vodiš, da izgubim ves strah.
Kot luna noč varno objema,
ti si luč, ki nikoli ne zadrema.

Kuhinja diši po tvojih rokah,
kot čarovnica pleteš ljubezen v vsak zrak.
Tvoj glas mi je pesem, tvoj pogled je kot 7 svetov,
brez tebe življenje bi bilo brez cvetov.

Tvoj nasmeh je kot biser v temi,
tvoj dotik me z močjo napolni.
Kjer veter zavija in čas se ustavi,
tvoj objem vse skrbi mi odpravi.

Mama, hvala ti, da si vedno tu,
v nevihti, soncu, v tišini in hrupu.
Tvoj objem je dom, kjer koli sem že,
moja ljubezen do tebe nikoli proč ne gre.

Tine Gabor, 9. a

GOZDNO DEKLE

Sončni žarki med drevesi,
kot luč na koncu tunela.
Z vejami razcepljeno nebo
poskrbelo je, da je otopela.

Jeseni listje barvno dalo ji obleko,
lepo kakor tisočere rož.
Dolge zime, mrzel sneg,
zabodel jo je kakor nož.

Rosa z listja ji življenje dala,
lepše kakor zvezde krak.
Posteljo ji trava je postlala,
mehko kot oblak.

Zjutraj miška jo prebudila,
tiho kot globine morja.
Po vratu z repkom jo žgečkala,
vztrajno, kot širina je obzorja.

Jagodičevje najraje je imela,
kakor listja šelestenje.
Na koncu dneva kot vulkan
jo pregnalo je grmenje.

Uspavanko zapela ji je sova,
žametno kot otrok nasmejan.
Cvetje ji posteljo postlalo,
mehko kakor tulipan.

Kresnice so sanje umirile,
da um ne bo jezen.
Mesečina prihodnost osvetlila,
da bo lepa kakor mamina ljubezen.

Tara Pintarič, 9. b

ČEVLJARSKA

Od jutra do mraka,
od jutra do mraka,
zunaj mi poje sraka,
jaz usnje razlagam,
ga za čevlje polagam,
že čevlje sestavljam,
se stranka pojavi,
si čevlje izbere,
jo vprašam za mere,
ji čevlje napravim,
se domov odpravim.
Pa pride nedelja, pa pride nedelja.
Od jutra do mraka,
od jutra do mraka,
ne poje več sraka.

Gašper Pleteršek Črnko, 9. c

MOJA ŠOLA

Zvezek, svinčnik in nalivno pero,
to so pripomočki, da v šoli dolgčas ne bo.
Z njimi vsak dan v šolo hitim,
da prav nič ne zamudim.

Matematiko rad imam,
saj računati hitro znam in pretentati se ne dam.
Včasih površen sem, zato se zmotim,
nakar s popravki se zamotim.

Rad pesmi pišem,
tu in tam kaj narišem.
Ko zvonec zazvoni, vsak na hodnik hiti,
da dogajanja in šolskega vrveža ne izpusti.

Angleščina in nemščina jezika sta tuja,
naloge so tukaj res nuja,
da v svet bi se kdaj prek Erasmosa podali
in vrstnike širom Evrope spoznali.

Najraje imam športni dan,
takrat tečem, smučam, poskakujem,
mladosti in elana svojega
se s športom zelo radujem.

Kulturni dan je tudi tu,
da pesnikov in pisateljev se spomnimo,
Prešerna mi slavimo,
ob njegovih pesmih se razveselimo.

V šoli prvo ljubezen sem spoznal,
njej sem srce dal.
A ... ljubezen prva hitro mine
in pusti samo spomine.

Ko ravnateljica povzdigne svoj glas,
pozabimo na svoj stas,
takrat za čistočo, red in mir poskrbimo,
da opomina ali ukora ne dobimo.

Svojo šolo imam rad,
saj daje mi zagon v vsako pomlad,
ko po poletju zadiši, bolj kot po zeleni trati,
takrat počitnice trkajo že pošteno pred vrati.

Jure Kolar, 7. b

Sledila sta klavirska glasbena nastopa. Liam Urošević iz 6. a je zaigral skladbo Sonata številka 16 v C-duru, velikega skladateljskega mojstra Wolfganga Amadeusa Mozarta, ki je že s petimi leti koncertiral in ustvarjal prve skladbe.

Ariana Velički se je predstavila s skladbo River Flows in You, korejskega skladatelja in pianista Yiruma, ki je klavir pričel igrati s komaj petimi leti.

Več kot očitno je, da se v številki 5 zlivata otroška moč in glasbena energija. Ko pa ji dodamo še številko 0 (nič), pa smo pri vsenajboljše naša šola!

Organizatorica dogodka je bila dr. Ana Koritnik, ki je ob koncu celo presenetila z lastnimi recitacijami.

PLES MAGNOLIJ

V pričakovanju.
Cvetoči ples v duši srca.
Magnolija je odcvetela.
Njen vonj ostaja.
Ples divja kot razjarjena nevihta nad planjavo grešnikov.
A nima nič z Babilonci in
tistimi, izgnanimi v Egipt.
Lesk srca mimo svetlobe sonca.
Močnejši.
Krona kralja Babilona – ne dotikaj se je!
Čakaj na ponovno cvetenje magnolije.
Bele magnolije.
Tudi s Sapfo nima nič!
Divji ples srca
belih cvetov magnolije.

PTICE MOJE DUŠE

Ste nevidne ptice
pod snovi težkih dni,
ki dajete mi krila,
ko ponosno zrete name izpod neba svojega srca
in v moji duši ustvarjate harmonijo med poznanim in
neznanim,
svetom srca in srhljivostjo mrtvega, hladnega sveta,
kjer nečimrnost, nezvestoba, nestvarnost
delajo negotovo dušo mojo.
Ve, nevidne ptice,
ste uteha in zdravilo mojega duha.
Vsaka ptica zase skriti angel –
zaklad mojega srca
v svetu bolečine in trpkih zmot.

ORANŽNA OČALA

Tri minus tri je ena,
pet je šest,
kozliček poje volke tri,
nos ima slonorog,
nosorog pa okle tri.

Tri vodne race,
tri žabe iz mlake,
trije danski krokodili –
pobalinček Niko
očala potrebuje,
da živali razlikuje.

Kakšna? – Takšna za na nos?
Takšna z velikimi oranžnimi okvirji.
Kaj? – Pa ne s papirji!
Takšna – kakšna – takšna,
ki bodo prava,
da nilski krokodil ne bo danski kralj,
da slon bo okla dva imel,
nosorog pa nazaj svoj rog in nos,
pa čeprav še zmerom bos!

